

OG
MANDINO

Největší
obchodník
na světě

Og Mandino

NEJVĚTŠÍ OBCHODNÍK
NA SVĚTĚ

© 1968 by Og Mandino

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Ivan Ryčovský, 2016

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2016

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7585-806-1 (pdf)

Og Mandino

NEJVĚTŠÍ OBCHODNÍK NA SVĚTĚ

*S pomocí neocenitelné moudrosti deseti
starobylých svitků, které přežily několik
tisíciletí, můžete změnit svůj život.*

Tuto knihu s úctou věnuji velkému obchodníkovi
W. CLEMENTU STONEOVI,
který smísil lásku, soucit a jedinečný styl
obchodování do živoucí filosofie úspěchu, jež
každoročně podněcuje a vede nesčetné tisíce lidí,
aby objevili větší štěstí, duševní i tělesné zdraví,
vnitřní klid, sílu a bohatství.

Vytrvám, dokud neuspěji.

Nepřišel jsem na tento svět pro porážku a v mých žilách nekoluje neúspěch. Nejsem ovce, která čeká, až ji pastýř pobídne. Jsem lev a s ovceci odmítám mluvit, kráčet i spát.

Mým osudem nejsou jatka nezdaru.

Vytrvám, dokud neuspěji.

Největší obchodník na světě

Ze starobylého *Svitku třetího*

KAPITOLA PRVNÍ

Hafid postával před bronzovým zrcadlem a prohlížel si svůj odraz v leštěném kovu.

„Jenom oči zůstaly mladé,“ zabručel, odvrátil se a pomalu krácel po prostranném mramorovém dláždění. Prošel mezi černými onyxovými sloupy, které se vypínaly do výše a podpíraly strop třpytící se zlatem a stříbrem, a staré nohy ho nesly kolem stolů vyřezaných ze dřeva cypřišů a ze slonoviny.

Na pohovkách a divanech matně svítila želvovina, stěny vykládané drahokamy se leskly brokátem umně vyvedených vzorů. Mohutné palmy, poklidně vyrůstající z bronzových nádob, obklopovaly fontánu s alabastrovými nymfami a květinové truhlíky posázené vzácnými kameny soupeřily o pozornost se svým obsahem. Žádný člověk, který Hafidův palác navštívil, nemohl zapochybovat, že jeho majitel je opravdu velký boháč.

Stařec za sebou nechal zahradu obehnanou zdí a vstoupil do skladiště, které se rozprostíralo pět set

kroků za palácem. Hned za dveřmi váhavě postával jeho vrchní správce účtů Erasmus.

„Bud' pozdraven, pane.“

Hafid kývl a šel mlčky dál. Erasmus jej následoval a ve tváři se mu zračila zvědavost, proč se s ním chtěl jeho velitel sejít na tak neobvyklém místě. U lešení pro náklad se Hafid zastavil, aby si prohlédl zboží vykládané z povozů a odpočítávané do oddělených komor.

Byly tu vlněné látky, jemné lněné plátno, pergamen, med, koberce a olej z Malé Asie, tuzemské sklo, fíky, ořechy a balzám, tkaniny a medikamenty z Palmýry, zázvor, skořice a vzácné kameny z Arábie, obilí, papyrus, žula, alabastr a bazalt z Egypta, babylónské goblény, římské malby a řecké sochy. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně balzámu a Hafidův starý a citlivý nos postřehl přítomnost sladkých hrozinek, jablek, sýra a zázvoru.

Konečně se Hafid obrátil k Erasmovi: „Jak velké bohatství máme nyní v pokladnici, můj starý příteli?“

Erasmus zbledl: „Myslíš úplně všechno, pane?“

„Všechno.“

„V poslední době jsem se nedíval do účtů, ale řekl bych, že máme přes sedm milionů talentů ve zlatě.“

„A kolik bychom získali, kdyby se za zlato směnilo i všechno zboží v mých skladištích a obchodních stanicích?“

„Ještě jsme nepořídili soupis za tohle období, ale odhadoval bych, že nejméně další tři miliony talentů.“

Hafid přikývl. „Další zboží už nekupuj. A okamžitě zařid', co je třeba, aby se můj veškerý majetek mohl prodat a směnit za zlato.“

Účetní otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. Ustoupil zpět, jako by dostal ránu, a když konečně mohl promluvit, jen s námahou hledal slova:

„Nerozumím ti, pane. Máme za sebou nejúspěšnější rok. Všechny obchodní stanice hlásí, že se jim proti dřívějšku zvýšil obrat. Našimi zákazníky jsou už i římské legie, copak jsi za poslední dva týdny neprodal jeruzalémskému prokurátorovi dvě stě arabských hřebců? Odpusť mi mou smělost, jen málokdy jsem zpochybňoval tvoje rozkazy, ale tohle nedokážu pochopit...“

Hafid se usmál a jemně uchopil Erasma za ruku.

„Můj věrný příteli, slouží ti paměť ještě natolik, aby sis vzpoměl na první příkaz, který jsi ode mne dostal, když jsi před mnoha lety vstoupil do mých služeb?“

Erasmus na okamžik sražil čelo a pak se mu tvář rozjasnila. „Poručil jsi mi, abych každoročně vzal polovinu zisku z pokladnice a rozdal ji chudým.“

„A nemyslel sis tenkrát, že jsem bláznivý obchodník?“

„Měl jsem velmi neblahá tušení, pane.“

Hafid přikývl a rozpráhl ruce směrem k lešení. „Uznáváš teď, že tvé obavy byly bezdůvodné?“

„Ano, pane.“

„Pak tě prosím, abys důvěřoval i tomuto rozhodnutí, dokud ti nevysvětlím svůj záměr. Jsem už starý a mé potřeby jsou skromné. Když mne po tolika šťastných letech navždy opustila moje nejdražší Liša, je mým přáním rozdělit všechno bohatství chudým v tomhle městě. Ponechám si jenom tolik, abych nemusel dožít v nepohodlí. Přeji si, abys kromě toho, že se zbavíš všeho našeho zboží, připravil potřebné listiny, jimiž by se všechny obchodní stanice převedly do vlastnictví těch, kdo je pro mne nyní spravují. Dále si přeji, abys mezi tyto správce rozdělil pět tisíc zlatých talentů jako odměnu za roky věrnosti, ať si mohou doplnit sklady zbožím podle libosti.“

Erasmus chtěl promluvit, ale Hafid ho umlčel gestem ruky. „Zdá se ti, že je to nepříjemný úkol?“

Účetní zavrtěl hlavou a pokusil se o úsměv. „Nikoli, pane, jenom nechápu tvoje důvody. Tvá slova jsou slovy člověka, jehož dny jsou sečteny.“

„To jsi celý ty, Erasme, máš starost o mne místo o sebe. Copak nemyslíš na to, co bude s tebou, až naše obchodní říše přestane existovat?“

„Pracovali jsme společně tolik let. Jak bych teď mohl myslet jen na sebe?“

Hafid svého starého přítele objal a řekl: „Ani nemusíš. Nařizuji ti, abys okamžitě převedl padesát tisíc zlatých talentů na své jméno, a prosím tě, abys se mnou zůstal tak dlouho, dokud nesplním jeden dávno daný slib. Jakmile bude splněn, odkážu ti tenhle palác i skladiště, protože pak už budu připraven odejít za Lišou.“

Starý účetní hleděl na svého pána a nebyl schopen porozumět slovům, která právě vyslechl. „Padesát tisíc talentů ve zlatě, palác, skladiště... nezasloužím si...“

Hafid přikývl. „Vždycky jsem považoval tvé přátelství za největší zisk. To, co ti teď dávám, je ve srovnání s tvou nekonečnou věrností nicotné. Osvojil sis umění nežít sám pro sebe, ale pro druhé, a to ti vtisklo pečeť nad jiné cennou, pečeť vynikajícího